

Rustningshvilen.

Som ovenfor nævnt berørte den italienske Udenrigsminister Grandi i sin Tale under Generaldebatten Spørgsmaalet om, at Staterne skulde blive enige om, i hvert Fald saa længe Afrustningskonferencen varede, ikke at forøge deres Rustninger, uden dog i Forbindelse med Talen at stille noget positivt Forslag. Denne Tanke fandt Tilslutning hos adskillige af de efterfølgende Talere.

Allerede inden Udenrigsminister Grandi havde holdt sin Tale, havde de skandinaviske Lande indbyrdes drøftet den samme Tanke. Ideen hertil er for nogen Tid siden udgaaet fra norsk Side; man tænkte sig oprindelig at stille Forslaget om en Rustningshvile i Europakommissionen. Fra svensk og dansk Side mente man imidlertid, at Sagen rettest burde føres frem i Forsamlingen. Overvejelserne udsattes derfor til Forsamlingens Begyndelse.

Da Delegationerne mødtes i Genève, fortsattes Forhandlingerne. Man ønskede at forme det Forslag, man vilde fremkomme med, saaledes at det kunde vinde almindelig Tilslutning, og man orienterede sig derfor til forskellige Sider. Endvidere ønskede man at udvide Kredsen af Forslagsstillere noget, og Resultatet heraf blev, at, foruden Danmark, Norge og Sverige, erklærede Nederlandene og Schweiz sig villige til at være Medforslagsstillere.

Det Forslag til Beslutning, som de 5 Magter den 11. September indbragte for Forsamlingen, gik dels ud paa, at Forsamlingen skulde rette en indtrængende Appel til alle, der ønskede at se Fredens og Retfærdighedens Princip realiseret, om at arbejde for at skabe en Stemning, der vilde være stærk nok til at sikre, at Afrustningskonferencen naar til positive Resultater, derunder navnlig en gradvis Indskrænkning af Rustningerne, indtil det i Pagtens Art. 8 omhandlede Maal er naaet, dels paa, at Forsamlingen skulde bede Raadet om at anmode de Regeringer, der var indbudt til Konferencen, om at vise deres faste Villie

til at støtte Bestræbelserne for at sikre Freden og genoprette den fælles Tillid ved, indtil Konferencens Resultat forelaa, at afholde sig fra enhver Forholdsregel, der vilde medføre en Forøgelse af deres nuværende Rustningsvæsen.

Inden Forhandlingerne i 3. Udvalg vedrørende de 5 Staters Forslag begyndte, besluttedes det at indbyde de Stater, der var indbudt til Afrustningskonferencen, men ikke repræsenteret i Forsamlingen, til med raadgivende Stemme at overvære Udvalgets Forhandling om denne Sag. Denne Indbydelse gav Anledning til en principiel Drøftelse i 3. Udvalg. Formanden fremsatte efter Anmodning fra Sekretariatet Forslag om at indbyde De Forenede Stater, Sovjetunionen og Tyrkiet til at deltage i Udvalgets Forhandling. Forslaget kom for de fleste Stater uventet, og der rejstes navnlig fra fransk Side Tvivl om, hvorvidt Udvalget var i Stand til at indbyde udenforstaaende Stater til at deltage i Forhandlingerne. Fra sydamerikansk Side foresloges det at udvide Indbydelsen til alle de Stater, der var indbudt til Konferencen, men ikke repræsenteret i Forsamlingen. Efter nogen Diskussion enedes man om at henvise det formelle Spørgsmaal om Indbydelsen til Forsamlingens Formand. Alle vare enige om det ønskelige i, at de paagældende Stater blev indbudt. Forsamlingens Formand forelagde Spørgsmaalet i et Møde af Præsidiet, hvor der var Enighed om, at Forsamlingen kunde indbyde udenforstaaende Stater, og Indbydelser udgik derefter i Formandens Navn til Brasilien, Costa Rica, de Forenede Stater, Ægypten, Tyrkiet, Sovjetunionen, Afganistan, Argentina, Ecuador og Salvador. De fem førstnævnte modtog Indbydelsen, Sovjetunionen beklagede, at det ikke var den muligt at sende en Repræsentant, og meddelte samtidig, at den kunde slutte sig til Udenrigsminister Grandis Udtalelser.

Den norske Delegerede, Minister *Colban* gjorde i Udvalget ganske kort Rede for